

De Heraut

van de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 23 Juni 1881 (Staatsblad N°. 129).

Zondag 21 Juli 1895. N°. 917.

„Die met namen uitgedrukt zijn.”

De mannen nu die met namen
uitgedrukt zijn, maakten zich op,
en grepen de gevangenen, en
kleedden van den roef al hunne
naakten.

2 Chron. 28:15.

Wegschuilen onder de donkere figuren
op den achtergrond, of, zonder dat men u
roept, kloek en moedig op den voorgrond
treden, zijn de twee uitersten waartusschen
de aandrift van ons gemoed gedurig op en
neer slingerd.

Eenerzijds schuchtere vrees om zijn naam
ook maar te hooren noemen, en anderzijds
zelfs de prikkel van het verlangen, om waar
het een nobele zaak geldt, gevonden te
worden onder „de mannen, die met namen
uitgedrukt zijn.”

Ge weet wat er onder Pekah, den zoon
van Remaliah, te Samaria gebeurd is.

God liet Pekah tegen Achaz los, tegen
dien goddeloozen nazaat van David, die
het verbond brak en het toch reeds zoo
afgedoelde Juda als koning voorgeing in de
gruwelijken Moloch-dienst, dien hij 't eerst
in Juda invoerde.

Te Samaria boog men de knie voor Baal,
maar vlak bij Jeruzalem, in het dal Hinnom,
lag Davids nakomeling voor den Moloch,
die nog veel erger was, gekniel.

Daarom liet God den koning van Samaria
tegen den atvalligen Achaz los, en Pekah,
die zijn leger op orde had, sloeg Juda's
verwaarloosd leger zoo schrikkelijk, dat er
van Juda hoorder twintig duizend dooden viel-
en op één dag.

Dat was de wreke Gods over Juda's
afval, en daarbij was Pekah Gods instru-
ment.

Maar in zijn overmoed bedierf nu Pekah
weer zijn eigen zaak.

Niet genoeg toeh, dat hij Juda zoo bloe-
dig vernederd had, zijn overwinnaar leger
wilde zich nu ook aan Juda verrijken; ver-
rijken niet enkel door roof te rooven, maar
ook door tweehonderd duizend mannen,
vrouwen en kinderen in slavernij weg te
voeren, en weg te voeren zoo smadelijk en
verachtelijk, dat ze tal van Judaceen naakt
langs den weg sleurden.

En met dien schandelijk buit trok het
leger van Pekah, zegedronken, naar Samaria
terug.

Dit was schandelijk, het was misdrijf, het
was een zich vergripen aan de banden
des bloeds, die de mannen van Samaria nog
altosa aan Juda verbonden.

Oded, de proleet, toog daarom ijlings het
overwinnaar leger tegemoet, om het in
zoo waanzinnig misdrijf te stuiten.

Dat ze Juda geslagen hadden, was naar
recht, zoo betuigde Oded. De Heere zelf
had Juda, om zijn afval, in Pekah's hand
gegeven. Maar de kinderen van Juda en
Jeruzalem tot slaven en slavinne te willen
maken, was den God der heirscharen tegen
in het aangezicht. Daarvan moesten ze af-
tuen, en al die gevangen Joden en Jodinnen
op staanden voet vrij naar hun steden en
dorpen laten teruggaan. Want, zoo niet, de
hitte van 's Heeren toorn zou vreeslijk tegen
hen zijn.

Toch liet het leger van zijn buit niet af.
Door ging de tocht. En reeds naderde het

jubelend en broodronken heir, met den
schandelijk slavenstoet, de hoofdstad.
Ook van Pekah wordt niet gemeld, dat
hij tegenbevel gaf.
Het scheen, of Oded's stemme niet was
gehoord.

Toen echter vormde zich, gelijk wij zou-
den zeggen, een commissie van vier kloekke
mannen.

Ze heetten Azaria, Berechja, Jehizkia en
Amasa.

Dit viertal kwam bijeen.

En diep verontwaardigd over wat plaats
greep, voelende dat alzoo het recht Gods
met voeten werd getreden, en vastberaden
om op het gevaar van hun leven af, zoo
boos opzet te verrijden, besloten ze, zonder
verder dralen, en geheel op eigen risico,
het leger tegemoet te trekken, en op staanden
voet de loslating der gevangenen te eischen.

Die daad vereischte onverschrokken moed,
want het stond tien tegen één, dat het moed-
willig leger hen met spot en hoogelach
ontvingen, en hen of opzij dringen of om
hun bemoeizucht den kop voor de voeten
zou leggen.

Ge weet het, om een menschenleven meer
of minder gaf men in die dagen niet bijster
veel.

Toch schrikt geen gevaar hen af. Ze
trekken niet hun vieren de poorte van
Samaria uit, ze gaan den heirweg, waar het
leger langs moet komen, en zoo als ze het
leger in het gezicht krijgen, treden ze kloek
en dapper op. Ze smeeken niet, maar eischen,
en zeggen kort en goed: „Gij zult deze
gevangenen hier niet inbrengen. Het zou
een schuld tegenover den Heere over ons
zijn. Onze schulden zijn reeds zoo vele.
Zoudt gijlieden ook dezen gruwel nog tot
onze zonden willen toevoegen?”

En zie, wonderlijk is de uitwerking van
dat manmoedig optreden.

Heel het leger gaat voor die vier mannen
uit den weg. Ze houden halt. Ze staan als
verbijsterd. En al de optrekkende bataljons
laten op staanden voet niet alleen de twee-
maal honderd duizend gevangenen los, maar
staan ook hun onmetelijken buit, dien ze
geroofd hadden, aan dit viertal mannen af.

God heeft hun kloekheid gezegend.

En nu slaat de geest van heel het leger
om. Het is of de generaal en verdere offi-
cieren hebben afgedaan, en in een oogwenk
stellen allen zich aan Azaria met zijn drie
vrienden ten dienste, en in plaats van Samaria
jubelend binnen te trekken, vangt er
onder den blooten hemel een heilig werk
der broederlijke liefde aan.

Lees slechts wat er zoo schoon en teeder
in de Schrift van vermeld staat: Zij namen
de gevangenen bij de hand, en kleedden al
hun naakten van den roef. Zij kleedden hen,
en schoeden hen, en spijden hen, en drenk-
ten hen. Zelfs als tot overmaat van liefde,
zalfden ze hen. En toen zett'en ze hen op
ezelen, voor zooverre zij te zwak waren om
te loopen, en voerden alzo deze tweemaal
honderd duizend mannen, vrouwen en kin-
deren, als in den jubel der liefde, naar Jericho,
de Palmstad, bij hun broeders terug. En
eerst toen dat liefdewerk aan de broeders
volleind was, toen trok het overwinnaar heir,
met Azaria en zijn drie vrienden aan het
hoofd, nu met gestilde consciëntie, naar
Samaria, waar het paleis van Pekah stond,
terug.

Die Azaria, en Berechja, en Jehizkia, en
Amasa, het waren de eerste vier barmhar-
tige Samaritanen, en ook zij zijn evenals
de Samaritanen in de gevangenis, bij Jericho,
de Palmstad, gezien.

Toch is het niet hun barmhartige zin,
die aan Azaria en de zijnen, nu reeds sinds
eeuwen een plaats heeft verzekerd onder
„de mannen wier namen uitgedrukt zijn.”

Wat hen uitzontert, is in het volle licht
der historie plaatst, is hun persoonlijk
moed, hun persoonlijk initiatief, hun vast-
beraden optreden, hun staan toen allen
deinsden, hun alles wagen voor de zake
des vaderlands.

Gewisselijk ze deden barmhartigheid, maar
dit deed straks heel de menigte met hen.
Ge gevoelt toch wel, dat niet deze vier
mannen de tweehonderd duizend gevangenen
zelf, persoonlijk gekleed, gespijsd en
voortgeholpen hebben. Maar wat zij op
allen voor hadden, was hun initiatief; hun
durven staan tegen een dreigend kwaad;
hun moed om het volk af te houden van
een schrikkelijke volkszonde, die tot een
oordeel over het volk zou worden zijn.

Hun daad strekte om barmhartigheid te
oefenen, maar ze was allereerst een daad
van vaderlandsliefde, van in heiligen zin
politieke strekking. Ze dachten het oordeel,
dat, om zoo groote zonde, over volk en
vaderland komen zou, en stelden zich daarom
met manmoed tegenover den koning en
zijn veldheeren en zijn leger te weer.

Ze geloofden, ze beleden die mannen, dat
hun land en koning een rekening met den
Heere der heirscharen had; dat de toorn
van den Heilige Israels tegen het volk zou
ontgloeien; en het is dat naderend onheil,
dat deze kloekke mannen, door hun moedig
initiatief, van volk en vaderland hebben
afgewend.

Zoals Pinchas het deed, toen hij den on-
tuchtigen dienaar van Baal Peor met de lans
doorstak, zoo hebben Azaria met zijn drie
vrienden, niet door te dooden, maar door
te redden, persoonlijk initiatief in den naam
huns Gods doen schitteren.

Die heilige aandrift nu, om niet te wachten
op anderen, niet stil te zitten, en niet voor
moette noch gevaar terug te denken, komt
vanzelf uit de vrees Gods voort, was
daarom steeds aan het echte Christendom
eigen, en is in alle land waar het doorbrak
met name de kracht van het Calvinisme
gewees.

Natuurlijk is zulk optreden nooit gewet-
tigd, tenzij God de Heere roept. Maar de
trouwe dienstknecht van Jehova wacht
daarbij niet op gezichten noch op ingeven-
gen, om zich al wachtende door lijdelijk-
heid te ontnemen. Voor den held Gods
drijft die roeping in den prikkel, in de an-
drikt tot handelen zelf, om eerst daarna,
eerst van achteren dankbaar als een drijven
Gods in de ziel erkend te worden.

Waar krachtig geloof werkt, werkt die
aandrift onmiddellijk, en alleen waar het ge-
loof slap en zwak is, blijft die aandrift uit.

Dan schuilt men, dan onttrekt men zich
aan alles, dan laat men Gods water over
Gods akker loopen.

Maar zoo doet de Calvinist niet. Hij dijkt
in. Hij werpt dijken tegen den vloed op en
kist die dijken als de wateren zwellen. Waar
geen land ter woning zou zijn, schept hij

zich dat land door het in te polderen, en
als het ingepolderd is, dankt hij God en
geeft Gode en niet zich zeiven de eere.

Alleen aan die heilige aandrift danken we
in de historie der Geuzen de verwinning van
ons volksbestaan. Zoolang die kloekke aan-
drikt krachtig dreef, heeft de zake Gods in
ons land gebloeid. En ook wat er in deze
eeuw op den ouden vijand herwonnen is,
dankt ons vaderland en in dat vaderland
Gods volk bijna uitsluitend aan de Azaria's
en Berechja's, die niet aarzelden maar door-
tasten, niet stilzaten, maar moedig optreden.

Reeds is die edeler geest weer over heel
streken van ons land vaardig geworden, en
heel een lijst kunt ge opmaken van allerlei
groepen van mannen, die zich verenigd
hebben, en moedig voorwaarts traden, om
in den naam des Heeren te staan tegen
ongeloof en revolutie, en de propaganda
van de ons heilige beginselen door te zetten.

Toch scheelt het nog veel, dat de moed
en de drijfkraft van een heilige overtui-
gung allertwegen de harten zou vermeersterd
hebben.

In tal van dorpen speelt men nog de
„gerusten in Zion.” „Vrede, vrede,” zoo
zingt men het lieke dertwaagheid, „vrede
en geen gevaar!”

Men gaat op in zijn zaken, en trekt zich
de breuke des vaderlands en den nood van
de zake des Heeren niet aan.

Alles wordt gewacht en gehoopt van de
mannen die in het ambt zijn. Men laat
het over aan wie aangewezen schijnen.

Altoos anderen, nooit zij zelf.

En nu, zoo die geest der lauwen en der
loomen ook Azaria en zijn vrienden ont-
zenuwd had, het misdrijf zou zijn doorge-
gaan, en het boose kwaad in Israël niet
zijn gestuit.

Voor Kootwijks Scholen.

Nog ingekomen voor Kootwijks scholen bij
Da. HOUTMEIJER: Door Meyr. Vitus te Baren-
recht, van Mei, v. l. te Leiderdorp f. 2; van
den heer E. Wigboldus te Groningen, voor
Kootwijk f. 2.50; door C. J. Leyh te Leiden,
van M. f. 5.

Uit de Pers.

In de Utrechtse Kerkbladen schrijft Da. Fern-
hout over de Zending. Na er op gewezen te
hebben, dat alle begin moeilijk is, en er zooveel
dient gedaan, waaraan nog zelfs geen begin is
gemaakt, laat hij volgen:

Daar hebt ge nu b. v. de Zending onder Heide-
nen en Mohammedanen. Een arbeid, waarvan, we
weten het, geheel het verloop nog alles behalve
naar eisch van de Gereformeerde beginselen is af-
gepast, en waarover, met name nochtan het toe-
komst van de wijze waarop de kerken dien ge-
schiedt hebben te verrichten, heel wat verschil
van menings openbaar wordt; maar die dan toch
voor zooveel de plaatselijke kerken, elk voor zich,
er op ingaan kunnen, niet meer geheel in 't don-
ker ligt.

Wat al artikelen zijn er geschreven en wat al
refereaten gehouden om duidelijk te maken, hoe
reeds nu de plaatselijke kerken het Zendingwerk
rechtstreeks en zijdelings kunnen bevoornden, en
er op aan te dringen, dat er alom een begin
met den arbeid zou gemaakt worden. Maar
nog slechts in een enkele kerk werd er — het
houden van een collecte nu niet meegerekend —
van dit begin een begin gezien. Van Arnhem hoor-
den we reeds vóór lang, dat het begin er was.
Overigens bleef het stil. Men collecteerde, men

inde vaste bijdragen, men hield ook een enkele
maal een bidstond of verspreide een Zending-
blad; maar dat was ook al. Van ernstige pugil-
gen, om het ambt der geloovigen ook op dit punt
te welken, te prikkelen en te leiden, zoodat er
ernst en gang in den arbeid kwam, viel nog zoo
goed als niets te ontdekken.

En toch daartoe moet het komen. Daartoe voor
alles. Om het even wat de a. s. Synode te Middel-
burg of een volgende Synode aangaande de over-
leiding van den arbeid in ons Vaderland naar onze
indien ook moge bepalen — het zal alles niet
hatten zoo er hier geen arbeid is.</